

ПИСМЕНИ ЗАДАТАК НАГРАЂЕН ПРВОМ НАГРАДОМ

Тијана Петровић, IV разред,

Тринаеста београдска гимназија, Београд

ЛУТАМ ЈОШ, ВИТАК, СА СРЕБРНИМ ЛУКОМ – СЕЋАЊЕ НА МИЛОША ЦРЊАНСКОГ

Сан о одласку у свет и успеху зацртао је сваки млади човек јер, то је оно што нам даје вредност.

Размишљајући о нашем циљу, схватимо да се све границе бришу. Увек може боље, увек може више, увек може посвећеније. Где год отишли, границе нас неће спречити. Не смеју. Не можемо то допустити.

Борбом за снове, за њихово остварење, прелазимо преко свега, имајући једну звезду водиљу – успех.

И успемо. Циљ је остварен, али борба не престаје. Уживамо у том тренутку успеха који нас чини задовољним. Коначно су стигли моменти које смо одувек прижељкивали.

Једини проблем кога постајемо свесни јесте самоћа на врху. Када нас усамљеност сломи, сетићемо се „жена и деце која остадоше у завичају“. Покушавамо да не размишљамо о томе.

Али, оно што нас обузима је недостатак безбрижности у срцу, времена када смо били „безбрижни, лаки и нежни“. Идеалан живот заправо није такав каквом смо се надали.

У црвеним коралима замишљамо баш оне трешње из завичаја. Да ли им је време за брање? Причињава нам се да чујемо онај фрушкогорски поток који мирно тече. Колико год били далеко, увек ће нас онај исти сребрни лук држати повезаним са местима којима наше срце припада.

Остварење сна видимо као бескрајни плави круг, у коме смо ми баш та звезда; иако је све ово био само сан.

А ја сам свој сан остварила. Ја видех Троју и видех све. И мирне потоке, и планине стамене, и радосне људе, и бескрајна пространства и све лепоте бивства на овоме свету; ал' не видех Требиње и не видех Вишеград.

Не видех ни ћуприју на Дрини, ни место где настрада Радисав са Уништа, Фата Авдагина и Стоја и Остоја. И не осетих везу од 450 година. Зато могу само замишљати те везе.

Да ли се недостатак везе може надокнадити? Можда може, неким другим везама које су ојачане. Веза са местом порекла је веома снажна, као што је то и наш Црњански изјавио.

Ми можемо путовати, летети, и када раширимо крила силни смо и моћни, али морамо се чувати оних који желе да нас спусте спутане на даске свога брода. Чак и тако скучени, осећамо нераскидиву везу са оним што је само наше.

Након свих путовања и авантура у животу, вратићемо се у своје мирно гнездо и тек тада разумети да су остварене везе формирале једно велико клупко, обмотано око Земље.

И раширићу крила, формираћу везе. Видећу Троју, али нећу видети све!